

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELISKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 29. APRILA 1938.

ŠTEV. 33.

Ob novem »Domu in svetu«

Vsi smo obžalovali, da bi edina slovenska katoliška literarna revija v svojem petdesetem letu morala izginiti in pustiti katoliško literaturo in mlado katoliško literarno generacijo brez strehe. Zato smo veseli, ko se obnavlja, ker hoče z naprejš predstavljati v resnici katoliško literarno revijo.

Opazali smo v zadnjih letih, kako se je krog Dominsvetovih naročnikov in čitateljev vedno bolj ožil in kako se mnogi katoliški kulturni delavci, ki so s ponosom gledali na dvajset, trideset letnikov starega »Doma in sveta« v svojih knjižnicah, za novega ne menijo več.

In ne neupravičeno. »Dom in svet« je v zadnjih letih postajal vedno bolj tuj. Dejstvo pa je, da je »Dom in svet« izgubil svojo prejšnjo privlačnost, kar se je najboljše pokazalo v vedno znova desetsetisočih letnega deficita, ki ga je zadnje čase moralo vsako leto kriti Kat. tiskovno društvo.

Vse njegovo pisanje je bilo vedno bolj megleno, nejasno in nerazumljivo. Nekaterim se je morda zdelo, da je prav to bilo znamenje višje umetnosti. Prihaja nam na misel, kar je zapisal Schopenhauer, ki ga prizadeti gotovo ne bodo šteli med »ozke«: »Die Werke aller wirklich befähigten Köpfe unterscheiden sich durch den Charakter der Entschiedenheit und Bestimmtheit, nebst daraus entspringender Deutlichkeit und Klarheit, weil solche Köpfe allemal bestimmt und deutlich wußten, was sie ausdrücken wollten — es mag nun in Prosa, in Wersen oder in Tönen gewesen sein.« — »Dela vseh resnično sposobnih ljudi se ločijo od ostalih po odločnosti in določenosti, iz katere izhaja poleg tega razumljivost in jasnost; kakaj taki ljudje so vedno jasno in določno vedeli, kaj hočejo povedati — pa bodisi da je bilo to v prozi, v verzih ali v tonih.«

Poleg tega pa se je »Dom in svet« zaganjal, dasi je bil literarni list, v mlada katoliška gibanja in osebe, ki so pri teh gibanjih sodelovale. To je delal na tako surov način, v pismu »Enemu izmed ozkih«, v »Navzkrižjih in nasprotjih«, da sodijo ti napadi mnogo bolj v kak neugleden žurnal kakor pa v fino literarno revijo. Brez pomisleka je prinesel »Dom in svet« napad na slovenskega filozofa, kateremu vsa prizadeta literarna omizja ne sežejo niti do gležnjev. Ali je »Dom in svet« mislil, da vrši s tem svoje literarno in kulturno poslanstvo?

Greh nad »Domom in svetom« je bil, ko so

hoteli to katoliško revijo porabiti za pobijanje mladega katoliškega gibanja in slovenskih katoliških ideologov.

Do usodnega trka pa je prišlo, ko je »Dom in svet« začel po svoje razlagati o vzrokih, krivdi in upravičenosti španske revolucije. Kako je mogel ta članek priti v literarno, po vrhu še katoliško revijo?

Za svetovnonazorna vprašanja bi imeli revijo »Čas«. Čemu se je potem v to vtikal še »Dom in svet« in celo v nasprotnem smislu? Ako bi bil avtor poslal rajši »Premišljevanje« »Slovenskemu narodu«, ne bi bil nihče zaradi tega izgubljal besedi.

Zlasti stavek, da so herezije in odpadki dejanja junaških ljudi, ki se po svoji vesti odločajo za večjo in boljše resnico, je vodstvo KTD napotilo do tega, da je zahtevalo vpogled v članke preden se tiskajo, da ne bo razmetovalo težkih desetsetisočev za popolnoma nekatoliške ideje, skrite pod katoliškim naslovom.

Ravno tako KTD ni smelo trpeti neprestanih napadov na mlada katoliška gibanja, ki jih je kot organizacije Cerkev uradno priznala za svoje; KTD jih nikakor ni moglo pustiti sramotiti in napadati v publikaciji, ki je njegova last.

Toda uredništvo na zahteve KTD ni pristalo, pomagalo ni niti pismo nadškofa Jegliča in njegovo jasno dokazovanje. KTD-u se je priznala pravica plačevati ogromne deficite, ni se mu pa priznala pravica, da bi smelo preprečevati razširjanje zmot in sovražne izbruhe napade proti španskim katoliškim bratom in proti domačim cerkvenim organizacijam. Tako naj bi KTD plačevalo napade na tiste katoliške ustanove, ki jih samo kot katoliška organizacija hoče in mora podpirati.

Pisatelj France Bevk iz Gorice, čisto prav svetuje, naj se »Dom in svet« bavi zopet samo z leposlovjem in umetniškimi problemi. Zato naj bi revija res to bila, za kar je: hram katoliške umetnosti, ne pa tribuna za govornike, ki rešujejo rdečo Španijo, katoliško Španijo sramotijo in odpadnike proglašajo za junake in za bolj verodostojne v stvarih katoliške Cerkve kakor pa episkopat Španije.

Naj bo bodočnost svetlejša! Spočite njive čakajo močnih in složnih delavcev. Naj pridejo in vržejo čisto in vdano seme!

U službi Euharistije

Pastirsko pismo škofa dr. Srebrničar

Letos, ko se bo vršil svetovni evharistični kongres v Budimpešti, bomo imeli tudi v naši državi pokrajinski evharistični kongres na otoku Krku.

Prvi del pastirskega pisma govori o ustanovitvi Presvetega zakramenta in o razmerju ljudi do njega v zgodovini.

Isti Jezus, ki je v svoji vsemogočnosti obudil mrtvega Lazarja, nasitil s petimi hlebi in dvema ribama pet tisoč mož ter storil še mnogo drugih čudežev, je postavil zakrament, v katerem se nam sam daje v hrano, ki nam podeli večno življenje. S tem je Jezus napravil največji čudež svoje ljubezni, nam pa podelil najdragocenejši dar, ki si ga moremo misliti.

V STAROKRŠČANSKI DOBI

Prvi kristjani so natančno izpolnjevali Jezusovo zapoved o prejetju sv. obhajila. Biti kristjan, udeležiti se sv. maše in med sv. mašo pristopiti h mizi Gospodovi jim je bilo eno in isto. Nebeška hrana jim je dajala moč, da so vzdržali številna in grozna preganjanja.

Tedaj so se razširjala razna krivoverstva, toda nauka o sv. Evharistiji niti najhujši razkolniki niso napadali.

PRVI NAPAD NA TO SKRIVNOST

Šele po več kot tisoč letih so bogomili, patareni, albigeni in drugi krivoverci zametali ta nauk. Toda češčenje tega zakramenta se je v kljub tem napadom še bolj dvignilo. V 13. stoletju je bilo uvedeno celodnevno češčenje Najsvetejšega in postavljen praznik sv. Rešnjega Telesa. Nove krive vere so povzročile, da je Cerkev na tridentinskem cerkvenem zboru svečano opredelila nauk o presveti Evharistiji.

JANZENIZEM

Kar niso dosegle herezije 16. stoletja, to je dosegel janzenizem, ki je oznanjal preveliko strogost pri prejetju sv. obhajila. Ta zmota se je zelo razširila in nekateri ljudje niti na smrtni postelji niso hoteli prejeti sv. popotnice. Janzenistično zablodo je strl papež Pij X. z dekretom o pogostem prejetju sv. obhajila. Ta dekret pomeni začetek popolnoma nove dobe v odnosu do Jezusa v presveti Evharistiji.

SOVRAŠTVO KOMUNIZMA

Toda peklenke sile ne mirujejo. Dvignil se je komunizem in boljševiden, ki se očitno bori proti vsemu, kar je božjega. Nasproti temu pa stoji vojska mladine in odraslih, or-

ganiziranih v KA, ki hoče, da Kristus vlada med nami in se mu klanjajo v presv. Evharistiji. Brez dvoma bo Jezus slavil v Presvetem zakramentu nove triume.

PREGANJANJA

Prešlo je že več kot 1900 let, odkar je Jezus razposlal apostole med svet, da širijo njegov nauk in še danes se dobesedno izpolnjujejo besede, ki jih je tedaj govoril apostolom. Dejal jim je: »... in sovražili vas bodo vsi narodi zaradi mojega imena.« Kakor so se te besede izpolnile nad Njegovimi učenci, tako se izpolnjujejo danes v Rusiji, Španiji, Mehiki, Nemčiji dobesedno enako. Še stoji cerkev z vrhovnim poglavarjem papežem ki ga je postavil Kristus. Prav tako še vedno žive Jezusove besede o izpreminjanju kruha in vina v Njegovo telo in kri: »To delajte v moj spomin!« Mi verujemo, da je Jezus pričujoč kot Bog in človek v presv. Evharistiji.

KRUH ŽIVLJENJA

Drugi del pastirskega pisma ima naslov »Kruh življenja«. Človek ima neumrjočo dušo, toda to za dušo še ne pomeni življenja. Za življenje je treba Boga, sonca, svobode, zdravja, miru, reda, veselja, ljubezni, sreče, za življenje je treba hrane in drugih stvari. Vse to more dati duši po smrti samo Bog. Kdor torej hoče, da mu duša ostane v življenju zdrava, močna in mlada; kdor si hoče po smrti zajamčiti za svojo neumrjočo dušo tudi večno življenje, ta se mora brezpogojno hraniti s

Kruhom življenja, ta mora v živi veri prejemati Jezusa v sv. obhajilu.

BODIMO NA STRAŽI

Zadnji del pastirskega pisma nas opominja: »Bodimo na straži!« Kristus je res postavljen v znamenje, kateremu se nasprotuje. Prvi in največji tak protivnik je komunizem, ki mu je, kjer zavlada, glavna skrb, da uniči vse, kar spominja na Boga. Zato se pravi katoličan povsod in vselej odločno bori proti komunizmu. Razmere v svetu dokazujejo, da se komunizmu resno upira edino katoliška Cerkev, torej delajo le v prilog komunizmu oni, ki izpodkopujejo Cerkev. To velja tudi za mnoge naše šolske knjige, ki pod krinko znatnosti napadajo katoliško Cerkev. Komunizem dobiva poleg tega močno zaslombo med nami z razširjanjem nenravnosti itd.

Drugi sovražnik Cerkev je rasizem. Zastopniki novega poganstva izjavljajo v svoji nadutosti, da je narod izvor vse oblasti. Ta nauk je v direktnem nasprotju z Jezusovo svečano izjavo: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji« in z naukom sv. Pavla: »Ni je oblasti razen od Boga.«

POMEN EVHARISTIČNIH KONGRESOV

Slednjič se škof povrne na evharistične kongrese, ki nočejo biti samo zunanja slovesnost, ampak »hočejo biti globoka, iskrena javna potrditev verovanja v resnice katoliške Cerkev, v prvi vrsti potrditev vere v prisotnost Jezusa Kristusa v presv. Oltarnem zakramentu. Kongresi hočejo končno biti tudi potrditev vere, da je Kristus navzoč ne samo pod podobo kruha v presv. Evharistiji, ampak da je navzoč tudi v papežu, svojem vidnem namestniku na zemlji.

Delajte propagando za naš dijaški tisk!

Letošnje Naše Poti :

XIV. Temelji organizacij

XV. Katoliška načela

XVI. Dialektični materializem

**Use tri knjige skupaj za dijaka nenaroč. 60.- din
če vzame zraven še »Borce« 56.- din**

**Opozarjajte prijatelje in
znance na to ugodnost !**

SPOMINI S TABORJENJA

Naše taborišče je bilo uro in pol daleč izven mesta Hvara, na južni strani tega otoka. Idealni majhen polotok, ki se dviga do osem metrov nad morsko gladino, obdan z lepimi ozkimi zalivi, in posejan z borovci, to je bil naš taborni kraj.

Pod senco teh borov smo ob sončnem zahodu iz šotorov občudovali brezmejno morsko gladino. Zjutraj pa smo, še preden so zagrli sončni žarki na morski gladini, skoro vsi med mašo pristopili k obhajilu v kapelici, pol ure oddaljeni od tabora. Na povabilo župnika tamošnje fare smo šli na izlet v Velograblje, ki leži na strm, skalnatem pobočju v precejšnji višini nad morsko gladino. Krasen je bil pogled odtod na obalo Hvara in bližnje otoke.

Spomini na ta taborenja so še tako živi in lepi, da nanje nikdar ne bomo pozabili. Naj le na kratko opišem, kakšen je bil dnevni red in program na morju. Pred odhodom je pripravljali odbor določil dnevni red, program, izlete, taborska pravila in dal zadnja navodila članom.

Ob 6 zjutraj, ko je bilo sonce še za hribi, nas je zbudil glas trobente. Iz vseh šotorov so se pokazale kuštrave glave in opazovale lepoto narave v hladnem jutru. Toda ne dolgo. Čez 5 min. smo bili že zbrani v krogu sredi tabora kjer smo skupno zmolili jutranjo molitev. Po molitvi smo z gimnastiko in hladno morsko vodo prijetno osvežili zaspale ude in obraz. Po kratki pavzi smo skupno odšli po prijazni poti sredi med skalami, vinogradi in agavami v pol ure oddaljeno kapelico. Le eden je ostal doma na straži in pri kuhi.

Ob četrt na 8 se je začela sv. maša. Med mašo smo skoraj vsi pristopili k obhajilu. Ob tričetrt na 9 smo se že na znak trobente zbrali ob ognjišču s skledicami v

rokah. Po maši smo pospravili šotore in taborišče.

Vsak je izbral prosti čas predvsem za kopanje. Vse je zbežalo pred pekočim soncem v objem morskih valov. Prosti čas je vedno prehitro minil.

Ob pol 11 so vsi takoj prišli iz vode, dežurni je namreč delil težko pričakovano in zelo okusno grozdje. Po južini smo imeli skupne igre. Najbolj priljubljena igra je bila metanje žoge v vodi. Potem smo imeli zopet prosti čas do kosila. Da pa smo bolje izkoristili dan, smo kosili šele ob pol dveh. Po kosilu pa smo pol ure počivali v senci borov v prijetnem molku. Glas trobente nas je zopet dvignil k kopanju in veslanju po morju. Tako smo sčasoma pretaknili vso bližnjo okolico na kopnem in morju. Izvr-

stni potapljači so prinesli iz morskga dna marsikaj zanimivega. Ob tričetrt na 5, ko je sonce izgubilo svojo moč — bil je že september — smo imeli v borovnem gozdičku predavanje. Po debati smo se razkropili na vse strani, da nabereмо drva, boljše rečeno kosce lesa, ki jih je naplavilo morje, in pa borovih storžkov.

Ob pol šestih smo se zbrali k obvezni pevski vaji. Toda komaj smo nabrali drv in odpeli nekatere živahne pesmice, že je dežurni oznanil večerjo.

Bilo je že temno, ko je zagorel taborni ogenj. Zasedli smo svoje stalne sedeže na skalcah. Hitro je minil čas v prijetnem kramljanju in petju. Zapeli smo še »Povsod Boga« tako, da je dolgo odmevalo v temni noči. Po večerni molitvi smo legli k počitku. Ob pol 10 pa je trobenta zadonela in življenje v taboru je zamrlo do jutra.

VERSKI IN NACIONALNI DUH V NACIONALNO-ŠPANSKEM ŠOLSTVU

Ob začetku republike uvedeno brezversko šolo je sedaj nacionalna vlada v Španiji odpravila in nadomestila s šolstvom, ki ga oblikuje verski duh in socialna zavest odgovornosti.

Ena izmed novih šolskih odredb se glasi n. pr.: »Celotno šolsko vzgojo mora prevečati verski duh, da se otrok uči vero res razumeti in se obenem po njej ravnanj.« Pri vstopanju v šolo morajo otroci dvigniti roko in vzklikniti: »Ave Maria purissima!« Enako pozdravljajo uradnike, ki pri vršitvi službenih dolžnosti prestopijo šolske prostore. Šolski pouk se začne in konča z molitvijo. Verski pouk in cerkvena zgodovina sta obvezna predmeta v vseh razredih. Po vseh šolah so z velikimi slovesnostmi namestili križ.

Redove, ki se bavijo s šolstvom, so pooblastili in pozvali, da svojo delavnost čim prej zopet razvijejo. Šolska poslopja, ki so jih rdeči uporabljali za drugačne namene, so nacionalne oblasti vrnile njihovu prvemu namenu.

Kakor versko plat pouka, tako upošteva nacionalno-španska vlada tudi gojitev socialnega mišljenja. Nacionalno-španska šolska postava poudarja zlasti nujnost prijateljstva in medsebojnega soglasja med socialnimi razredi. Učitelji morajo paziti, da otroci bogatih ravnaajo z otroki revnih res v smislu krščanskega bratstva. Zelo skrbje za to, da nadarjenim revnim otrokom omogočijo nadaljnji študij. Javne šole morajo vsaj 25% svojih učencev brezplačno sprejeti in poučevati. Pri tej oprostitvi šolnine upoštevajo zlasti revne otroke iz številnih družin. Zelo vestno pazijo, da se zastojnim učencem v nobenem oziru ne godi slabše kakor onim, ki plačajo šolnino. S takim postopanjem, ki velja enako za ljudske kakor tudi za srednje in visoke šole, hoče general Franco izvesti svojo obljubo, da »zaradi pomanjkanja materialnih sredstev, ne sme biti nobenemu Špancu onemogočena izobrazba, ki ustreza njegovim zmožnostim.«

Kardinal Gomá y Tomás baskovskemu prezidentu Aguirreju:

»Končno je to vojska med ljubeznijo do vere in sovraštvom proti veri. Ljubezen naših očetov do Boga je tisti nagib, ki je potisnil orožje v roke eni polovici Španije, pa najsi bi tudi začetek te vojne ne bil tako duhoven. Sovraštvu je tisto, kar je drugo polovico dvignilo proti Bogu. Na eni strani bojne črte vidimo taborišča, spremenjena v svetišča, vidimo versko gorečnost in priznavanje božje previdnosti; na drugi strani pa vidimo tisoče poklanih duhovnikov, razvaline cerkva, satansko blaznost, zagrizeno sovraštvo proti vsemu, kar pomeni kaj božjega.«

Poljski katoličani in židje

Židovsko vprašanje postaja v mnogih srednjeevropskih državah vsak dan bolj pereče. Ta problem je posebno važen za one dežele, v katerih je odstotek Židov visok. Zlasti kočljivo postaja to vprašanje na Poljskem, kjer jih živi tri milijone, to je 10%. Mnogo Judov se je preselilo na Poljsko po vojni iz drugih držav, tako zlasti iz Rusije, Nemčije in Avstrije.

JUDOVSKE PRITOŽBE

Pred nedavnim se je judovski tisk pritoževal, da poljski katoličani Jude bojkotirajo.

Vendar to časopisje prezira dejstvo, da so vzroki tega bojkota predvsem gospodarskega in ne toliko političnega ali narodnostnega značaja.

V zadnjem času se namreč skušajo Poljaki osamosvojiti tudi v gospodarskem oziru. Naravni prirastek prebivalstva znaša na Poljskem pol milijona duš letno. Posledica tega je močno izseljevanje iz dežele v mesta in ustanavljanje domače industrije. Mnogo Poljakov je presenčena brezposelnost, tako da se morajo izseljevati v druge države, zlasti v Francijo in Ameriko.

Jasno je, da Poljaki v takih razmerah le težko trpe koga drugega na svoji zemlji, ko že njim samim postaja pretesna. Posebno neljubi pa so jim Judje, ki imajo v rokah tri četrtine vse poljske trgovine, in tako rekoč monopol nad donosnimi poklici; tako so na Poljskem skoro vsi advokati in zdravniki Judje.

KRIVDA ŽIDOVSTVA

Judje so bojkota v veliki meri sami krivi, ker so dolgo izrabljali svojo gospodarsko premoč in se tako zasovražili pri ljudstvu — vsaj za pretežno večino moremo to trdit. Na drugi strani pa so trmoglavost ostali sami zase ter vztrajali v svojih navadah; tudi v moralnem oziru je velika razlika med njimi in ostalim prebivalstvom. Vse to in še njihova nepojmljiva nevednost in nesnažnost tvori globok prepad med njimi in krščanskim prebivalstvom, ki jih v kulturnem oziru daleč prekaša.

Na Poljskem sta dva čisto ločena sveta, ki ne vzdržujeta nobenih stikov med seboj in se razlikujeta celo po jeziku: Judje namreč govorijo svoje posebno narečje, ki je neka spačena nemščina s hebrejskimi in ruskimi primesmi (Jidiš). Tako je vsaka prilagoditev izključena.

Prav tako imajo katoliški Poljaki veliko nezaupanje nasproti Judom zaradi njihovega nagnenja h komunizmu: 90% komunističnih agitatorjev je po uradni statistiki na Poljskem Judov.

V teh razmerah se seveda Judje

ne smejo nadejati kakih predpravil. Poljaki hočejo, naj si Judje skušajo poiskati kruha pač kje izven Poljske. To bo v njihovo lastno korist, kajti Poljaki jim trgajo trgovino iz njihovih rok in njihov položaj se slabša od dne do dne.

PRAVIČNO STALIŠČE KATOLIČANOV

Katoliški škofje in poljska duhovščina so odločno obsojali protizidov-

Katoliška Švica proti „ponudeni roki“

Iz Berna poročajo, da je švicarska komunistična mladina povabila katoliške mladinske organizacije, naj bi skupno ustanovili enotno fronto za demokracijo in proti fašizmu.

Centrala katoliških mladinskih organizacij je »ponudeno roko« odbila, poleg tega pa tudi javno obsojila delovanje komunističnih brezbožnikov in protidržavno in protisocialno razdiralno delo boljševizma. Ta zavedna katoliška mladina odločno poudarja, da med katoličani in med komunisti ni mogoče nobeno sodelovanje. Čisto pravilno odklanja tudi zlagano komunistično demokracijo, kajti Švica bo ostala demokracija le toliko časa, dokler bo krščanska.

Tako katoliška mladina v Švici! Tako katoliška mladina povsod, kjer je zavedna in načelna.

Tako zmaguje čedalje bolj tudi pri nas pristno in pravo katoliško stališče.

Le redke izjeme so še, ki se upajo zagovarjati slepiva komunistična »vabila« ponudene roke. — Tako smo pred kratkim slišali pri nas zastopnika katoliškega akademskega društva, ko je zagovarjal sodelovanje katoliških akademikov s komunisti. Ko so ga opozorili, da sv. oče v okrožnici Divini Redemptoris katoličane izrečno in strogo opozarja, da se s komunisti ne sme sodelovati (DR 58), se je poslužil bornega sofizma, da papež prepoveduje s komunizmom, ne pa s komunisti. Ze elementarna logična izobrazba pove, da je beseda komunizem mnogoznačna beseda, ki pomeni lahko nauk, pomeni pa tudi ljudi, ki so zastopniki tega nauka.

V tem poglavju okrožnice sv. oče čisto jasno prepoveduje sodelovanje z ljudmi ki učijo komunistični nauk. Kdor sodeluje, sodeluje s sodelavci, ne z nauki.

Vsi odkritosrčni katoličani bodo brez zavijanja sprejeli nauk sv. očeta: »Dejte, častiti bratje, prizadevajte kar najbolj, da se bodo verniki varovali teh zank. Komunizem

ske izgrede, dasi so judovski teroristi napadli več krščanskih delavcev, poljskih vojakov in študentov. Samo zato, ker je katoliška duhovščina zavzela tako stališče, se krščansko prebivalstvo ni maščevalo in zneslo nad osovraženimi Judi. Zato ni na Poljskem prišlo do hujših izgrede, dočim drugod ni šlo tako gladko, kakor nam dovolj glasno pričajo krvavi dogodki v Palestini.

Poljska hierarhija in poljski katoličani so ob tej priliki pokazali, da znajo po krščanskih načelih svoje pravice tako braniti, da pri tem drugim ne delajo krivice.

je nekaj bistveno slabega, zato prav v nobeni reči ne bo z njimi sodeloval, komur je mar krščanske kulture.

Kaj misli papež s temi »zankami«, se vidi jasno iz prejšnjega odstavka DR (57), kjer sv. oče svari pred »raznovrstnimi prevarami«. Poudarja, da komunizem »skriva svoje zle namene za ideje, ki so same na sebi prave in lepe« (n. pr. razne strokovne zadeve na univerzi, op. ur.); opozarja, da se komunisti skušajo »vthotapiti celo v katoliške in verske organizacije in prav izrečno opozarja, da komunisti »katoličane vabijo na sodelovanje«.

Kdo vabi na sodelovanje? Kateri komunizem? Mar komunizem, ki sestoji iz teorij? Ali tisti komunizem, ki sestoji iz ljudi. Ali je vredno akademika, svoje napačno stališče tako nesrečno zagovarjati? Ali je vredno katoliškega akademika, besede sv. očeta tako nesrečno zavijati?

LISTNICA UREDNIŠTVA

Prejeli smo pet nadaljnjih prispevkov za nagradni natečaj. Gesla so: »Vsakdo naj bo apostol v svoji okolici«, »Bog plačaj skrb vam, blaga mati!«, »Oj mladost ti moja, kam si šla, oj kje si?«.

Dva prispevka imata geslo »Bog živi!«

VEZAN LETNIK „BORCEV“ v vsako knjižnico.

Gene:

Dijaška din 26.-

Nedijaška 36.-

Podporna vsaj 40.-

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj).